

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ladislava Derky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J. P.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, čj. 175/DS/16-5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 4. 2017, čj. 17 A 31/2016-65,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) dne 26. 4. 2016 žalobu proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále jen „městský úřad“), ze dne 7. 12. 2015. Rozhodnutím městského úřadu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 téhož zákona. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 26. 8. 2015 v 11:04 hod. v obci Dolní Rychnov, ul. Bergmannova při řízení motocyklu Harley–Davidson, reg. zn. X jel naměřenou rychlostí 66 km/h, což při odečtení tolerance odpovídá rychlosti 63 km/h, přičemž nejvyšší dovolená rychlost je 50

km/h. Za překročení rychlosti minimálně o 13 km/h byla žalobci uložena pokuta 2 500 Kč a náhrada nákladů řízení 1 000 Kč.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. Podle odůvodnění rozsudku žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí městského úřadu bylo nesrozumitelné, neboť ve výroku chyběl údaj o formě zavinění, který je obligatorní náležitostí výroku dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Městský úřad konstatoval toliko nedbalostní zavinění žalobce a nerozlišoval mezi nedbalostí vědomou a nevědomou. Mělo být též uvedeno, že s odsouzením z přestupku je spojen též bodový postih. Není možné dovodit, jak městský úřad dospěl k závěru o výši sankce. Městský úřad vzal nesprávně v potaz všechny přestupky žalobce spáchané v posledních 5 letech, byť většina těchto přestupků již byla „zahlazena“, neboť od jejich spáchání uběhl více než rok do dne rozhodnutí městského úřadu. Okolnosti případu a pohnutky žalobce městský úřad nehodnotil. Správní orgány se nevypořádaly s tvrzením žalobce, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem (motocykl byl měřen při odjezdu a zprava, byť podle návodu by měl být měřen při příjezdu a zleva). Bylo nedostatečně zjištěno místo přestupku – v rozhodnutí správního orgánu se uvádí, že měření rychlosti bylo provedeno u domu čp. 134, avšak fotografie tomuto prostoru neodpovídá. Městský úřad se měl zabývat existencí okolností snižujících míru společenské nebezpečnosti a měl popsat, jaké okolnosti zkoumal a k jakému závěru dospěl. Není ani zřejmé, že byla měřena rychlost motocyklu žalobce, na hlavní fotografii není čitelná registrační značka.

[3] Krajský soud se s žalobními námitkami neztotožnil. K námitce žalobce, že obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí ve smyslu § 77 zákona o přestupcích je i údaj o formě zavinění, přičemž správní orgán je povinen uvést, v jaké formě nedbalostního jednání ke spáchání přestupku došlo (tzn. nedbalostí vědomou či nevědomou), soud uvedl, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb., kterým se změnil zákon o přestupcích, byla forma zavinění zařazena mezi obligatorní náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, z důvodu, že *„forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou zapisovat do evidence přestupků. Kde bude využívána pro posuzování „přestupkové bezúhonnosti“, jelikož se v některých případech posuzování „přestupkové bezúhonnosti“ odlišuje mezi nedbalostí a úmyslem (např. § 23 odst. 1 písm. c) bod 8 zákona o zbraních). Proto bylo nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně.“* Cílem novely č. 204/2015 Sb., bylo, aby správní orgány ve svých rozhodnutích začaly uvádět navíc pouze to, zda daný přestupek byl pachatelem spáchán z nedbalosti nebo úmyslně. Správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že se žalobce dopustil *„přestupku z nedbalosti“*, aniž by uváděl, že se jednalo o nedbalost nevědomou, jak následně konstatoval ve svém odůvodnění.

[4] Podle žalobce ve výroku rozhodnutí městského úřadu mělo být uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih (srov. příloha zák. č. 361/2000 Sb.). K tomu krajský soud uvedl, že sice § 77 zákona o přestupcích stanovuje, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat druh a výměru sankce, nicméně § 11 odst. 1 taxativně vymezuje, že za přestupek lze uložit sankce napomenutí, pokutu, zákaz činnosti, propadnutí věci, zákaz

pobytu. Zákon o přestupcích nepočítá s uložením sankce bodovým postihem. Krajský soud nečinil sporným závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 69, že bodový postih je trestem, avšak dle názoru soudu nelze akceptovat argumentaci žalobce, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů. Nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku. Proto městský úřad ani žalovaný nepochybili, když neuvedli ve výroku svých rozhodnutí bodový postih žalobce.

[5] Žalobce dále namítal, že odůvodnění výše sankce není v souladu se zákonem, neboť správní orgán řádně nezdůvodnil svůj závěr o její výši, když se při svém hodnocení nezabýval okolnostmi ani pohnutkou žalobce a způsobem spáchání. Krajský soud se s těmito tvrzeními neztotožnil. Městský úřad přezkoumatelným způsobem a správně odůvodnil výši uložené sankce, při jejím ukládání postupoval v souladu s § 12 zákona o přestupcích. Jako přitěžující okolnost hodnotil, že nedodržením nejvyšší povolené rychlosti v obci, zejména v obydlené části může dojít k závažnému ohrožení chodců. Podle krajského soudu není pro tento závěr nutné, zda v inkriminovanou dobu se v místě skutečně nacházelo více účastníků silničního provozu, tedy zda mohlo dojít k jejich ohrožení. Dále přihlédl ke skutečnosti, že žalobci bylo v uplynulých 5 letech uloženo celkem 6 sankcí, z toho třikrát byl projednáván mj. za porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu a dospěl k závěru, že tyto sankce nesplnily svůj preventivní účinek. Naopak jako polehčující okolnost správní orgán hodnotil, že jednáním žalobce nedošlo k nezvratným následkům. Krajský soud se ztotožnil i s argumentací žalovaného, že nemohl blíže zjišťovat pohnutky žalobce ani okolnosti spáchání přestupku, neboť žalobce ani jeho právní zástupce se nedostavili k ústnímu jednání a ve svém vyjádření žalobce pouze uvedl, že se necítí být vinen. Městský úřad dále odůvodnil výši sankce při horní hranici sankčního rozpětí (1 500 Kč až 2 500 Kč) tím, že se žalobce dopustil porušování zákona o silničním provozu opakovaně.

[6] K námitkám týkajícím se použití analogie zahlazení odsouzení krajský soud uvedl, že městský úřad nepochybil, pokud při hodnocení osoby pachatele přihlížel k přestupkům, které spáchal žalobce v posledních 5 letech, přičemž se zejména zaměřil na přestupkové jednání spáchané porušením ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu, za které byl shledán vinným i v nyní projednávané věci v posledních 3 letech. Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že správní orgán mohl přihlížet pouze k přestupkům, od jejichž spáchání neuběhl více než rok. To, že správní orgán především poukazoval na přestupky spáchané v posledních 3 letech je obvyklou správní praxí, která byla shledána správnou i Nejvyšším správním soudem, jenž z této doby rovněž vychází (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 126/2015 - 42 ze dne 21. 1. 2016).

[7] Žalobce dále rozporoval správnost měření, o čemž podle něj svědčí špatná poloha vozidla na fotografii z radaru. Krajský soud neakceptoval toto tvrzení – k dispozici jsou standardní výstupy z radarové fotografie, kde je zachyceno měřené vozidlo spolu s výslednou rychlostí. Dále také vzhledem k obsahu oznámení o přestupku a úředního záznamu nebyly pochybnosti o provedeném měření. Nevznikly ani žádné pochybnosti o postupu policistů při obsluhování radaru, a tím ani o správnosti provedeného měření, tudíž

krajský soud stejně jako správní orgány považoval provádění důkazu návodem k obsluze za nadbytečné. Z téhož důvodu shledal krajský soud nadbytečným provádět výslech zakročujících policistů, neboť skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, a žalobce nijak konkrétně nezpochybnil správnost provedeného měření.

[8] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že nebylo v dané věci řádně identifikováno místo spáchání přestupku a také to, že byl měřen právě motocykl žalobce. Ze správního spisu vyplývá, že měření bylo prováděno na silnici č. III/21022, obec Dolní Rychnov, ul. Bergmanova u domu čp. 134, což je zřejmé ze záznamu z radaru, tj. v úseku, kde je rychlostní limit 50 km/h (viz oznámení o přestupku a údaj na záznamu z radaru), a nikoliv před domem čp. 134, jak uvedl žalobce. To, že byl změřen motocykl žalobce, vyplývá ze záznamu z radaru, z pořízené fotodokumentace a z videozáznamu. Všechny fotografie spojuje údaj o časovém úseku, kdy byly pořízeny. Fotografie č. 2 byla pořízena, až po zastavení motocyklu a je na ní zachycen motocykl žalobce ve stejné pozici jako na fotografii z radaru, tedy je zachycena jeho zadní část, které se shodují. I když na fotografii z radaru není na hlavní fotografii dobře čitelná RZ motocyklu, menší fotografie poskytuje detail RZ motocyklu žalobce, která je dobře čitelná. Nelze dovozovat, že jsou na fotografiích zachycena jiná vozidla.

[9] Soud v souvislosti s tvrzeními žalobce, že měření neproběhlo správně, že měli být vyslechnuti zakročující, a že v řízení nebylo postaveno na jisto, že byla měřena rychlost vozidlu žalobce, poukázal na videozáznam, který je součástí správního spisu, na kterém žalobce sice odmítl podepsat oznámení o přestupku a řešit věc na místě, nicméně před tím dvakrát uvedl, že s přestupkem souhlasí, tedy v podstatě přiznal, že se ho dopustil. Krajský soud si je vědom, že ani případné doznání k přestupku nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. V daném případě však v souladu s § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Městský úřad provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory.

[10] K námitce žalobce, že správní orgán nedostatečně odůvodnil materiální stránku přestupku, krajský soud uvedl, že každé zaviněné jednání musí naplňovat jak formální, tak materiální stránku. Formální stránkou přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích je dle § 125c písm. f) zákona o silničním provozu, že řidič jede rychleji, než by dle citovaného ustanovení zákona nebo dopravního značení jet měl. Správní orgán je však při rozhodování o tom, zda určité jednání je přestupkem, či nikoliv povinen zkoumat i stránku materiální. V daném případě správní orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž je z odůvodnění zřejmé, že správní orgán dospěl k závěru, že žalobce překročil při řízení motocyklu nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20km/h, a takovéto jednání je jednání zaviněné, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.

II. Shrnutí argumentů v kasační stížnosti žalobce a ve vyjádření žalovaného

[11] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Svou stížnost odůvodnil tím, že zopakoval všechny své námitky vznesené v žalobě,

pokračování

přičemž v konkrétních bodech vyjádřil nesouhlas s tím, jak se s nimi vypořádal krajský soud.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že se krajský soud vypořádal s opakovanými námitkami stěžovatele.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vázán důvody kasační stížnosti (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.) se Nejvyšší správní soud zabýval výlučně posouzením kasačních námitek.

[16] V prvé řadě Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel se v řízení u městského úřadu k věci nijak nevyjádřil, k jednání nařízenému na den 7. 12. 2015 se nedostavil a v e-mailové zprávě z téhož dne uvedl, že měření rychlosti proběhlo „poněkud zvláštně“, je si jist, že měření nemohlo proběhnout v souladu s návodem k obsluze, nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost a navrhl vyslechnout jako svědky policisty, kteří prováděli měření, a to vzhledem k pochybnostem o řádnosti měření rychlosti. V odvolacím správním řízení stěžovatel ničeho neuvedl, své odvolání podal blanketně. Z uvedených okolností je zřejmé, že veškeré skutkové a právní námitky zrekapitulované výše v odstavci [2] a dále již i s hodnocením těchto námitek krajským soudem v odstavcích [3] až [10] jsou novými tvrzeními, vznesenými poprvé až v žalobě. Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval tím, zda jsou v této věci přípustná nová skutková tvrzení ve věci samé, vznesená až v žalobě (III. A.). Dále posoudil právní námitky vznesené stěžovatelem v kasační stížnosti a předtím i v žalobě (III. B.).

III. A. *Nová skutková tvrzení*

[17] Stěžovatel uvedl poprvé až ve správní žalobě určitá skutková tvrzení, týkající se situace v době spáchaného přestupku. Jedná se o tato tvrzení:

a) Je sporná naměřená rychlost vozidla, protože policisté měřili rychlost v rozporu s návodem k obsluze zezadu, měřený motocykl se na fotografii nachází v opačné poloze, než by tomu mělo podle návodu být.
b) Ve výroku rozhodnutí městského úřadu nebylo přesně specifikováno místo měření, byla uvedena ul. Bergmannova u domu čp. 134, ale z fotografie předložené

žalobcem z tohoto místa je zřejmé, že se jedná o jiné místo, než je místo z fotografie měření rychlosti.

c) Nebylo prokázáno, že byl změřen motocykl řízený stěžovatelem s registrační značkou X. Uvedená registrační značka není na fotografii čitelná.

[18] Nejvyšší správní soud poukazuje na § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého „[k] *novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“

[19] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s.: „*Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“

[20] Nejvyšší správní soud dodává, že pokud by v oblasti správního trestání byla nová skutková tvrzení uvedena až v odvolacím řízení u správního orgánu, byla by přípustná i přes právní úpravu obsaženou v § 82 odst. 4 správního řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115) a v zákoně o přestupcích č. 200/1990 Sb., účinném v době spáchání přestupku. V novém přestupkovém zákonu č. 250/2016 Sb., účinném od 1. 7. 2017, je tato přípustnost výslovně uvedena v § 97 odst. 1.

[21] K otázce nových skutečností v oblasti přestupků, které jsou poprvé tvrzeny až v řízení u krajského soudu, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3577/2017 uvedl, že „*je plně v souladu se zásadou plné jurisdikce, aby žalobce ve věcech správního trestání v řízení před krajským soudem použil i taková žalobní tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které dříve neuplatnil v řízení o přestupku před správními orgány. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti nebo zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřípustné*“. K zodpovězení otázky, za jakých okolností jsou nová skutková tvrzení a návrhy nových důkazů přípustné, rozšířený senát uvedl, že „[v] *rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu*“.

[22] Nejvyšší správní soud k uvedeným závěrům uvádí, že nová skutková tvrzení jsou v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Avšak využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit

správnímu orgánu povinnost „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná (i nepravděpodobná) tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“ a není povinen předvídat a v rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku.

[23] Je nutno zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací“. Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.

[24] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že oba správní orgány zjistily dostatečně skutkový stav věci. Městský úřad vycházel při rozhodnutí z *Oznámení přestupku* ze dne 21. 9. 2015, *Oznámení přestupku* z místa kontroly ze dne 26. 8. 2015 (není podstatné, že stěžovatel odmítl „Oznámení“ podepsat), *Záznamu o přestupku* obsahujícího fotografii změřeného motocyklu řízeného stěžovatelem a údaj o naměřené rychlosti, místu (adresa, číslo silnice), datu a čase měření, registrační značku měřeného vozidla, jeho typ, *Úředního záznamu* Policie ČR z 26. 8. 2015, z fotografií ve formátu jpg a videozáznamu ve formátu mov vyhotovených po zastavení motocyklu v 11:15 dne 26. 8. 2015 a uložených na CD, *Výpisu z evidenční karty řidiče* vyhotoveného ke dni 30. 9. 2015; dále platného *Ověřovacího listu* silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, stěžovatel ani jeho zástupce se k jednání dne 7. 12. 2015 nedostavili a k věci se nevyjádřili s výjimkou obecného tvrzení vzneseného v den vydání rozhodnutí městského úřadu, že stěžovatel nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost, že měření nemohlo proběhnout v souladu s návodem k obsluze, a navrhl vyslechnout jako svědky policisty, kteří prováděli měření. Stěžovatel podal u městského úřadu včas blanketní odvolání, které nedoplnil a žalovaný rozhodl ve věci samé o jeho odvolání. Jak je zřejmé z § 82 odst. 2 správního řádu, podání blanketního odvolání neznemožňuje odvolacímu správnímu orgánu rozhodnout ve věci samé (ze zákona platí, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí) a odvolací správní orgán je dle § 89 odst. 2 správního řádu povinen přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a prvostupňového řízení s právními předpisy.

[25] Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány neměly důvod k pochybnostem o správnosti provedeného změření rychlosti motocyklu, a uvedený záznam o změření rychlosti společně s ostatními doklady byly dostatečné k prokázání skutečnosti, že se stěžovatel jako řidič měřeného motocyklu dopustil přestupku spočívajícího ve zmíněném překročení rychlostního limitu. Na fotografii odjíždějícího motocyklu je sice hůře, ale čitelná reg. zn. X, odpovídající fotografiím motocyklu zastaveného v 11:15 (není dán žádný logický důvod, proč by měření rychlosti odjíždějícího vozidla mělo být méně přesné, než v případě přijíždějícího vozidla, jediný důvod, proč je při měření většinou preferován pohled zepředu je možnost rozpoznat na kontrolní fotografii lépe osobu řidiče, případně i spolujezdců). Stěžovatel sice nepodepsal oznámení o přestupku z místa kontroly, ale na videozáznamu z tohoto místa uvádí, že s přestupkem souhlasí. Ve správním řízení též ničím nezpochybnil vznesené obvinění (obecná tvrzení, že jel povolenou rychlostí a že měření nemohlo proběhnout v souladu s návodem k obsluze, která nebyla doprovázena konkrétními skutkovými námitkami, jež by mohly

ve vymezeném směru vzbudit pochybnost, nelze za taková zpochybnění považovat). V dané věci se uplatní závěr z rozsudku Nejvyššího správního soudu z 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015-47, podle kterého „[j]*estliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení…*“

[26] Vzhledem k uvedeným závěrům a s ohledem na perfektnost zjištění skutkového stavu správním orgánem byla v řízení u krajského soudu nepřípustná nová tvrzení stěžovatele uvedená výše v odstavci [17], navíc tvrzení c) o nečitelnosti reg. značky bylo vyvráceno předloženou fotografií pořízenou při měření rychlosti.

III. B. *Právní námitky stěžovatele*

[27] Nejvyšší správní soud se dále zabýval právními námitkami stěžovatele, které poprvé vznesl ve správní žalobě a zopakoval je v kasační stížnosti. S jejich hodnocením krajským soudem se Nejvyšší správní soud ztotožnil a dodává:

[28] Není správné tvrzení stěžovatele, že ve výroku rozhodnutí městského úřadu muselo být uvedeno, zda se jedná o nedbalost vědomou nebo nevědomou. To neplyne z § 77 zákona o přestupcích, ve kterém se hovoří pouze o formě zavinění (tj. o úmyslu či nedbalosti). V tomto směru odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 22. 2. 2017 čj. 6 As 303/2016-37 se závěrem *„podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost.*“ Z uvedených důvodů postačovalo, že ve výroku rozhodnutí městského úřadu bylo uvedeno, že se stěžovatel dopustil „přestupku z nedbalosti“.

[29] Z důvodů uvedených krajským soudem není správná námitka stěžovatele, že ve výroku musí být uveden též bodový postih. Nejvyšší správní soud dodává, že tento postih je vázán, jak plyne z § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, na nabytí právní moci rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek, proto už jen z tohoto důvodu je vyloučeno uvádět jej do výroku rozhodnutí městského úřadu o přestupku.

[30] Je mylná námitka stěžovatele, že k uložení pokuty v horní hranici sazby stanovené v § 125c odst. 4 písm. f) v návaznosti na odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu nemělo být přihlíženo k jeho přestupkům starším jednoho roku. Z judikatury správních soudů nevyplývá, že by při správním trestání nebylo možno vzít v úvahu, že účastník řízení v minulosti spáchal obdobný přestupek. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 21. 1. 2016, čj. 6 As 126/2015-42, zmíněný krajským soudem a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 21. 7. 2016, čj. 7 As 40/2016-40. Městský

pokračování

úřad proto postupoval správně, když vzal při výši pokuty v úvahu okolnost, že stěžovatel má v uplynulých 5 letech 6 záznamů o přestupcích a z toho 3 přestupky jsou za porušení téhož § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud k uvedenému dodává, že pokud by byl správný názor stěžovatele, že by mělo být přihlíženo pouze k přestupkům spáchaným v době jednoho roku, která uplynula od spáchání posledního dopravního přestupku, a správní orgány by neměly přihlížet k předchozím přestupkům, znamenalo by to, že pokud by např. přestupce spáchal 10 dopravních přestupků a mezi 10. a 9. přestupkem by uplynulo více než 12 měsíců, jednalo by se o stejně závažný přestupek a ohrožující stejně zájem společnosti jako v případě řidiče, který by se dopustil svého prvního dopravního přestupku. Takový výklad je očividně absurdní. Vzhledem k uvedeným závěrům je uložení pokuty ve výši horní hranice 2 500 Kč zcela namístě.

[31] Není naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. pro nesprávný právní názor krajského soudu ani pro vady řízení či nepřezkoumatelnost rozsudku.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[32] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. ve prospěch úspěšného žalovaného s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl prokázán vznik nákladů na jeho straně nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu uvedených nákladů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu